

MASON MURRAY

ISZTÍTÓTŰZ

Copyright © 2016, Zibriczki Zoltán
Minden jog fenntartva!

www.masonmurray.eu

Szerkesztő: Turai Angéla

Műszaki szerkesztés és borító:
Hantos Eszter Katalin

Ez a könyv
a 4.0 Nemzetközi Licenc
Creative Commons

Nevezd meg! - Ne add el! - Ne változtasd!
feltételeinek megfelelően felhasználható, azaz szabadon másolható,
terjeszthető, amennyiben terjesztéskor feltüntetésre kerül
a szerző neve és a mű címe. A mű kereskedelmi célra nem használható,
nem módosítható, átdolgozás vagy származékos mű nem készíthető belőle.
A fentiekől csak a jogtulajdonos engedélyével lehet eltérni.

Mason Murray

Tisztítótűz

1.

Madison nyomozó a jobb kezében egy pohár gőzölgő kávéval, a balban a legnagyobb példányszámú bulvárlap legfrissebb számával keresztülvágtatott a zsarukkal teli teremnyi irodán, és a főnöke asztalára dobta az újságot.

– Nézd csak meg! – mutatott a szalagcímre.

Feltámadt a sorozatgyilkos igehirdető? – harsogta a cím. Stewart hadnagy vetett rá egy kósza pillantást, majd lemondóan legyintett.

– Firkászok! – mordult fintorogva, aztán újra a számítógép monitorjára meredt.

– Firkászok – ismételte meg dühösen a csaknem két méter magas és legalább százharminc kilós Madison. Éjfekete arca úgy csillogott, mintha gondosan bokszolta volna.

– Ezzel most mi a frászt akarsz? – csattant fel Stewart, aki kollégájával ellentétben apró volt, sovány és ráncos képű.

– Valaki megint énekelt ennek a mocskok Kellernek – dörmögte a nagydarab nyomozó. – Keller egy orbitális seggfej, a legnagyobb a városban. Ha én normális újságíró lennék, a szakma tisztessége védelmében első dolgom lenne, hogy kiheréljem.

– Ne olvasd a cikkeit!

– Én nem is olvasom, Ken! De olvassák több tízezren, akik most azt hiszik, hogy az a hányadék Mayer tiszteletes feltámadt poraiból, hogy újra rosszéletű nőket gyilkolásson!

– És? – Kenneth Stewart hadnagy elfordult a monitortól és résnyire szűkült szemmel a kollégájára meredt.

– Mit és? – kérdezett vissza Madison mérgesen és a félig teli kávéspoharat úgy csapta az asztalra, hogy a jónéhány csepp kilöttyent belőle. – Mayert kicsinálták a siten! Meghalt. Elpatkolt. Kifingott. Melyik szó fejezi ki a legjobban, hogy visszaadta a lelkét az ő imádott teremtőjének? Szerintem rábaszott, mert a poklok poklára jutott, ahol arról tarthat kiselőadásokat Lucifernek, hogy a paráznság a legnagyobb bűn a világon. Aki tegnap megölte azt a szerencsétlen lányt, legfeljebb egy utánzó.

Stewart nyugodtan bólintott.

– Jól van, Jack, ülj csak le – Ő maga azonban felállt, és rákiáltott a duruzsolva dolgozó kollégákra. – Helló, fiúk! Egy pár percre mindenki hagyja abba, amit csinál! Figyeljetez rám!

Szavának varázsereje volt, mert egyik pillanatról a másikra csend telepedett a gyilkossági csoport otthonául szolgáló méretes irodára. Az imént még a számítógépeket bújó, beszélgető és telefonáló zsaruk villámgyorsan felhagytak addigi tevékenységükkel és a főnökük felé fordultak. Ken Stewart megkerülte az íróasztalát, amelyről felkapta a Madison által hozott újságot, és látványosan meglobogtatta azt.

– A média szerint a halott Mayer tiszteletes a tettes – mondta emelt hangon, hogy

nyomatékokat adjon mondanivalójának. – Nos, nézzük a tényeket! Tegnap megtalálták Elisa Brown holttestét abban a bérelt lakásban, ahol lakott. Elisa húsz éves volt és egyetemre járt. A tandíjra valamint a lakbérre valót abból kereste meg, hogy időről időre áruba bocsátotta a testét. Szerencsétlen nagyon csúnyán végezte: miután megfojtották, egy hosszú pengéjű késsel több tucat vágást ejtettek rajta, elsősorban a vaginája környékén. Ebből azt a következtetést lehet levonni, hogy rituális gyilkosság történt. A módszer, hogy stílszerűen fogalmazzak, kísértetiesen hasonlít Klaus Mayer ügyeihez, akit, mint tudjuk, megbomlott elméje miatt rúgtak ki az egyháztól. Azt vette a fejébe, hogy megtisztítja a világot az erkölcstelen, parázna nőktől. Őt hivatásos kurva, négy férjét csaló asszony és két-két pornósztár és sztriptíz táncosnő esett áldozatául, mire elkaptuk. Ennek ugyebár három éve. Ők ugyanolyan halált haltak, mint Elisa Brown. Mayer a dolga végeztével a Bibliából vett idézeteket hagyott hátra. Ezek mind valamilyen homályos formában arra utaltak, hogy tartóztassuk meg magunkat a testi élvezetektől. Az akkori eseteket bő terjedelemben taglalta a sajtó. Volt, aki elnevezte a gyilkost Igazságosztónak, megint más Isten kezét látta benne és még sok egyéb marhaság napvilágot látott. Nos, ha jól emlékszem, a jómadarat életfogytiglanra ítélték, de nem evett meg sok börtönkosztot, mert a női nemen esett sérelmeket néhány tökök elítélt rajta bosszulta meg. Agyonverték. A hullát ugyan személyesen nem láttam, de a mivel a börtön létszámából csak ő hiányzott, ráadásul péppé vert állapotában is erősen emlékeztetett az egykori gyilkológépre, nem lehet kétségünk afelől, hogy már semmiképpen nem követhette el az újabb szörnyű gyilkosságot. Mi egy utánzót keresünk, aki sajnos kedvet kapott a mítosz feltámasztásához. Az utánzó egy hús-vér ember, és legalább akkora seggfej, mint a példaképe volt. Világosan beszéltem? Az újságok meg úgyis azt írják, amit akarnak. Cél a példányszám növelése! Legyünk elnézőek velük!

A csapat tagjai hang nélkül, gyakori biccentéssel nyugtázták az elhangzottakat, majd a végén váratlanul önmagukat is bátorítva tapsolni kezdtek.

– Oké, fiúk, folytassátok a munkát! – mosolyodott el Stewart, ám ekkor megcsörrent a telefonja.

– Brett vagyok. – Dr. Brett Hunter volt a lányt boncoló halottkém. – Át kell jönnöd!

– Azonnal indulok! – ígérte Stewart, de összerándult a gyomra a férfi hangjától.

Néhány perccel később útban volt a boncterem felé. Utálta azt a helyet, a halottak látványát nem tudta megszokni. Két évtizedes pályafutása sem volt elég, hogy hozzászokjon az élettől megfosztott hústömeg látványához. Amennyire tehetette, kerülte a hullák alapos szemrevételezését. Most azonban éppen ez várt rá.

Az egyik fémasztalon ott feküdt kiterítve Elisa Brown teste. A lány, amíg élt, nagyon szép volt, ám így vértelen arccal és megbontott testtel túl éles kontrasztot festett élet és halál között.

– Remélem, tényleg valami érdekeset mutatsz! – fenyegette meg játékosan mutatóujjával a hadnagy a doktort, csak hogy enyhítse valamelyest a rátörő émelygést.

– A disznókat sem szeretem kettévágva látni, a csinos fiatal nőket meg pláne nem.

– Nem fogsz csalódní – felelte Hunter komoran. – Ahogy azt elsőre is mondtam, előbb megfojtották, majd összevagdosták. E kettő között eltelt némi idő, így a vérzés már elég gyenge volt. Ez ott, a helyszínen is jól látszott. Most már azt is tudjuk, hogy az áldozat szervezetében nem volt mérég vagy drog, alkohol is csak nagyon kevés. A halál okának megállapítása egyszerűnek tűnik.

Stewart eddig a patológusra figyelt, ám a végén a kiterített testre siklott a tekintete. Az émelygés újabb erős hulláma tört rá, mégsem tudott másfelé nézni.

– De mégsem az, ugye? Ezért vagyok most itt – suttogta, mintha csak attól tartana, Elisa teteme meghall valami bizalmas információt.

– Igen – biccentett zavartan Dr. Hunter. – Már a helyszínelésnél feltűnt, hogy a nyakon alig lehetett észrevenni zúzódás nyomát. Fojtogatáskor a bőr alatti hajszálerek elpattannak, és kék meg zöld foltokat rajzolnak az áldozat nyakára.

– És? – Stewart önkéntelenül is közelebb hajolt a szétvágott testhez.

– Megesik, hogy kellő fény hiányában nem teljesen egyértelműek ezek a nyomok. Sok függ persze a fojtogatás erejétől és hosszától is. Itt kiváló a világítás, de gyakorlatilag nem látni véraláfutást, pedig az egészen biztos, hogy a gyilkos nagy erővel szorította a lány nyakát.

– Nem értem. – A hadnagy látta is, meg nem is, amit a doki mondott.

– Ami azt illeti, én sem. – Hunter aggódalmas képpel simogatta az állát. – Amikor ugyanis megnéztem a torkát belülről, bizony olyat láttam, amelyet még sohasem, pedig nem tegnap boncoltam először gyilkossági áldozatot. Te is látod, amit én?

Stewart nemet intett a fejével, mert számára tényleg nem mondtak semmit az emberi szövetek.

Doktor Hunter nagyot sóhajtott, majd közelebb lépve a tetemhez mutogatni kezdett.

Nézd meg, itt kellene lenni a nyelőcsőnek, itt húzódná elvileg a légcső. Nem ismerhetők fel, képtelenség megkülönböztetni őket az izmoktól. Mindent, ami a bőr alatt van, iszonyatos erővel szorítottak össze, mintha csak egy hatalmas satuba fogták volna. Mindezt úgy, hogy a bőr szinte sértetlen...

Stewart hadnagy elfordította a fejét az áldozat testétől és inkább a halottkém magas, szikár alakját vette szemügyre, mintha nem látta volna már ezerszer. Az émelygés felkúszott az ő ép nyelőcsővének tövéig, de nem elsősorban attól, amit látott, sokkal inkább a hallottak hatására.

– Brett, ugye ezzel nem azt akarod mondani, hogy belülről fojtották meg? – kérdezte rekedten a kellően hosszú hatásszünet után.

Hunter nem válaszolt, csak vágott egy grimaszt, majd finoman odébb tolta a hadnagyot, hogy közvetlenül az asztal mellé tudjon lépni.

– Nem ez a legfontosabb kérdés, ha szabad így fogalmaznom – mondta rövid torokköszörülés után. – Ez a különös jelenség egyáltalán nem korlátozódik a nyakra.

Miután felnyitottam, nem akartam hinni a szememnek. Azt te is láthatod, laikusként is, hogy a bőr, leszámítva a vágások környékét, hibátlannak tűnik. Sehol egy véraláfutás, semmi szakadás, egyáltalán nincs nyílt seb. Látod, ugye?

– Azt hiszem – bólintott kevés meggyőződéssel, kábán Stewart.

– Ezzel szemben az összes belső szerve súlyosan megsérült, a csontok szinte kivétel nélkül összetörték. Mintha egy óriási rázógépet dolgoztak volna meg, vagy lezuhant volna egy magas épületről. Mindezt úgy, hogy kívülről ennek nincs nyoma. Én ezt a jelenlegi tudásom alapján elképzelhetetlennek tartom. Egy ilyen erőhatás a bőrt is elnyírja, sebeket ejt rajta, az erekből kiszabaduló vér pedig elszínezi a bőr alatti részt. De csak elméletileg, mert Elisa Brown példája mutatja, hogy a gyakorlat mást mutat.

– Tehát a gyilkos nem kizárólag a nyakát szorította, hanem az egész testét, még hozzá minden valószínűség szerint nem kívülről – összegezte a tényeket a menet közben falféhré sápadó hadnagy. – Nem egy szokványos elkövetési mód, annyi szent! Szerinted gyanúsítuk meg Mayer tiszteletes szellemét?

– Én csak egy halottkém vagyok, és a filmekkel ellentétben nem végzek nyomozást, így nem is gyanúsíthatok senkit. Viszont amennyiben egy szellem képes olyan frekvenciát létrehozni, ami ezt teszi az emberi testtel, akkor igen, akár még ő is szóba jöhet. De mielőtt hívjátok a szellemirtókat, szóljatok az FBI specialistáinak!

Dr. Brett Hunter megmutatta az utolsó képet is, aztán kilépett a boncolás fotóit tartalmazó könyvtárból. Ha nem zümmögött volna a projektor hűtését biztosító ventilátor, egy kripta csendje borult volna az irodára. Stewart hadnagy szépen serkenő borostáját sercegtette, miközben kíváncsian figyelte a két FBI-ügynök reakcióját. Damon Parker jó negyvenes, ápolt férfinak látszott, gondosan választott öltönnyel, elegánsan deresedő hajjal. Arcáról képtelenségnek tűnt bármilyen érzelmet leolvasni, olyannak tűnt, aki biztosan jó a pókerben. Társa, Jill Mellrow csinos, fiatal nő volt, aki előnyös testi adottságait nehezen tudta elrejteni a decens kosztüm mögé, amit viselt. Ő nem titkolta az érzéseit, szép arcára kiült a döbbenet.

– Amit az imént elmondtam, azt természetesen leírva is megtalálják az Önök részére kikészített dossziékban – szólalt meg a halottkém, mert kezdte kényelmetlennek érezni a csendet.

– Mi a véleményük? – kérdezte türelmetlenül Stewart, akit rég nem tapasztalt módon nyomasztott az ügy.

A két ügynök egymásra nézett, mintha csak a tekintetükkel egyeztetnék a teendőket. Alig láthatóan biccentettek egymás felé.

– Egészen bizonyosak benne, hogy Klaus Mayer meghalt az oklahomai börtönben? – felelt kérdéssel a kérdésre a továbbra is érzelemmentes arcot vágó Parker.

– Igen – válaszolt Stewart helyett Hunter. – Mi kaptuk el a fickót, kíváncsi voltam a boncolási jegyzőkönyvre. Azon a tényen túl, hogy a börtön valamennyi lakója közül egyedül Mayer hiányzott, találtak egy olyan bizonyítékot is, amit az adott körülmények között képtelenség lett volna meghamisítani. A férfi jellegzetes aranyfoga, amely ott volt a börtönbeli lincselés áldozatában is. Ha valaki ilyen rafinált szökést tervezett, ennyi idő alatt nem reprodukálhatta azt.

–Egyébként is – vette át a szót Stewart. – Ki az ördög akarta volna ezt a tetűt megszöktetni? Nem tekinthetjük befolyásos kábszer-kereskedő, és egyik nagyhatalmú klán tagjának sem. Egy elmeháborodott seggfej volt, aki a belső hangjai hatására cselekedte borzalmas tetteit.

– Én útban idefelé átnéztem a tárgyalás jegyzőkönyvét – mondta Mellrow ügynök, túltéve magát az áldozat képeinek hatására átélt kisebb sokkon. – Van abban egy érdekes mondat. Mayer az utolsó szó jogán határozottan kijelentette, hogy függetlenül attól, a jelenlévők mit gondolnak, morálisan teljesen jogosan tette, amit tett, mivel az Úr megbízásából cselekedett. Holmi földi halandók nem akadályozhatják meg a küldetés végrehajtásában, ezért aztán megígérte a hallgatóságnak, hogy visszatér és folytatja, amit elkezdett.

– Nyilvánvalóan arra utalt, hogy ha kiszabadul a börtönből, akkor tovább büntet – vélte Stewart, akinek végigfutott a hátán a hideg, újra hallva a tárgyaláson élőben is elhangzott szavakat.

– Életfogytiglanra ítélték – nézett rá jelentőségteljesen az ügynök. – Azzal a kitételrel, hogy soha nem szabadulhat. Tisztában kellett lennie azzal, hogy élve nem jut ki onnan!

– Nem volt az a seggfej semmivel sem tisztában! – csattant fel idegesen a hadnagy. – Handabandázott, ijesztgetett, mondta a nagyot! Az a kijelentés nagyon is illett az ő elhivatottságához, küldetésstudatához!

– Lehetséges, de van itt még egy érdekes körülmény – hajolt előre ültében Parker, ám ezúttal nem volt érzelemmentes az arca összeráncolta a szemöldökét. Klaus Mayer, ha tudta, hogy ebben az életében már nem folytathatja, mást kellett kitaláljon. Amikor elítélték, ötvenegy éves volt. Egy évet sem ült rács mögött, kicsinálták. Gyakorlatilag így szabadulhatott meg egyszerre két börtönből. A rendesből és a teste börtönéből.

– Parker ügynök, nagyon kérem! – nézett esdekelve az FBI-osra Stewart. – Ne használjon ilyen költői képeket ezzel a velejéig romlott szadista alakkal kapcsolatban! Ez a való élet, és nem egy fantasy-regény, de még csak nem is az az elcseszett Harry Potter! Továbbmegyek. Nem is egy számítógépes játék, ahol a főhősnek minimum hat élete van! Nem gondolhatja komolyan, hogy ez az eltanácsolt pap csupán csak azért verette halálra magát, hogy a teste helyett a szelleme eredhessen a parázna nők után. Vallja be, elég nevetségesen hangzik!

– Valóban úgy hangzik – biccentett komoran Parker. – Stewart hadnagy, olvasta a jegyzőkönyvet, ami a börtönben történt incidensről készült?

– Na, akkor inkább a Harry Potter! – legyintett a hadnagy. – Mr. Parker, mi itt egy nagyvárosi rendőrkapitányság vagyunk, kisebb gondunk is nagyobb annál, hogy minden olyan jegyzőkönyvet elolvassunk, ami egy korábbi ügyünkkel kapcsolatba hozható.

– Kár! – sóhajtotta Parker. – Ha olvasta volna, tudná, hogy azt a verekedést maga Klaus Mayer provokálta ki.

– Micsoda?

– A zuhanyzóban nekiment három nagydarab néger rosszcsontnak. Amúgy is a bögyükben volt, nem volt szükségük túl sok plusz motivációra. Gyorsan átsegítették a túlvilágra. Mit gondol, miért tette?

Stewart két kézzel tiltakozott.

– Na, ne! Ne akarja azt adni a számba, hogy a pasas így akart öngyilkos lenni! Annak számos egyszerűbb módja van. Soroljam?

– Hát nem érti? – Mellrow ügynök felállt a székből, és az apró hadnagy mellé lépett, Stewart agyán pedig átvillant a gondolat, hogy már az idejét sem tudja, mikor tette utoljára magáévá a feleségét. – Ha megverik, akkor megölik. Ha megölik, akkor nem lesz öngyilkos. Akkor áldozat lesz. Mayer elmebeteg volt, ugyanakkor mélyen hívő ember is. Ő nem vethetett önkezével véget az életének, de ha más tette meg...

Ken Stewart rémülten nézett a nőre, majd Parkerre. Aztán ezt a műveletet megismételte még néhányszor. Az FBI-ügynökök olyan szomorkás arckifejezéssel bámul-

tak vissza rá, amilyennel a sokat megélt és sokat tudó bölcsek néznek az alaptalanul lelkes ifjú követőkre.

– Nos, hadnagy, így már el tudja képzelni a dolgot? – tudakolta Mellrow ügynök.

– Nem tudom elképzelni, így sem – ingatta a fejét Stewart. – Nézzék! Engem a szüleim arra tanítottak, hogy higgyek Istenben. Rendszeresen jártam templomba, még a Bibliát is olvastam néha. Aztán felnőttem, és egy olyan világ vett körül, ami módszereken kiirtotta belőlem a hitet Istenben. Ez nem olyan világ, amit egy isten teremtett. Egy mindenható Isten ilyet nem teremt. A neveltetésemnek hála azért nem lettem afféle szélsőséges ateista, valahol a lelkem mélyén az idealista énem még táplálgatja a reményt a mennyországgal és a pokollal kapcsolatban, vagyis hogy van még némi igazság e földön, a jó elnyeri jutalmát, a rossz meg a büntetését. Még akkor is így hiszem, ha ilyen Mayer-féle szörnyszülöttekkel hoz össze a sorsom. Azt azonban sehogyan sem vagyok képes lehetőségként elképzelni, hogy valaki szellemként vágjon rendet ebben a materiális világban. Ha vannak szellemek, hát azok jól elvannak a maguk kis szellemvilágában. Mi meg itt vagyunk, a miénkben. A kettő nem keveredhet össze úgy, hogy egy dühös és elmeháborodott szellem fogja magát, és ilyen durván beavatkozzon egy másik világ, egy másik dimenzió dolgaiba.

– Megértjük az érzéseit, és tiszteljük a véleményét – mondta Parker a szavaihoz illő arckifejezéssel. – Elisa Brownt ennek ellenére olyan különös módon gyilkolták meg, aminek magyarázatát egyelőre nem találjuk a hétköznapi életben. Mondhatnánk, hogy átment rajta egy gömbvillám, és az transzírozta szét a belső szerveit, anélkül, hogy a bőrén egy karcolást is ejtett volna. A gömbvillámokra úgymint annyi mindent rá lehet fogni manapság, hiszen igazából nem ismerjük őket, nem vagyunk tisztában a keletkezésükkel, működésükkel és a többi. Gyanúsíthatnánk tehát egy gömbvillámot, ha feltételezhetnénk, hogy kést kapnak a kezükbe és vadul összevagdálnak embereket, hogy utána golyóstollal bibliai idézeteket vessenek papírra. Lásza be, hadnagy, ilyen jellegű gömbvillám-tevékenységről még egyszer sem kaptunk jelentést! Vagy mondjunk mást? Nagyon divatosak manapság a földönkívüliek is, gyanakodhatnánk akár rájuk is, hiszen számos esetben hozzák őket összefüggésbe állatcsonkolásokkal. Én – bár élénk fantáziával bíró ember vagyok –, nem nagyon tudom elképzelni róluk, hogy ily módon üzenjenek a fajunknak, hogy talán nem a legerkölcösebb életet éljük.

– Nagyon szellemes! – mordult az ügynökre Stewart. – Csak hogy stílusos legyek. Aláírom, hogy gömbvillámok és ufók nem idézgetnek a Bibliából, de talán a szellemek sem. Egy szellem hogyan fog golyóstollat a kezébe, és ír papírra vele? És még valami. A csonkolást végző kést nem találtuk a lakásban, a tettes vélhetően magával vitte. Hogyan feltételezhetnénk ezt egy spirituális lényről, egy szellemről?

– Ezek jogos kérdéseknek tűnnek – bólintott Parker. – Több válasz is létezhet rájuk. Az egyiket közülük meg is adom, ha megenged egy telefont. Azt a hírt kaptam ugyanis, mielőtt megérkeztünk, hogy a kést megtalálták egy közeli háztetőn.

– Erről nekem miért nem szóltak? – kiáltotta mérgesen Stewart.
– Maga már bent ült, mikor megérkeztünk, gondolom, ezután akarták megmondani.

Stewart felpattant és az ajtóhoz ugrott. Feltépte azt, majd kiüvöltött a folyosóra.

– Madison! Azonnal gyere ide!

Eközben Parker tárcsázott egy számot. Mire a rövid beszélgetés végére ért, megérkezett a nagydarab Madison nyomozó is, aki igencsak fancsali képet vágott.

– Mi van azzal a késsel? Tényleg megtalálták? – szegezte neki a kérdést Stewart.

– Valóban – bólintott a nyomozó.

– Ujjlenyomat van rajta?

– Van.

– Ismerjük?

– Ismerjük bizony – sóhajtott gondterhelten Madison. – Ken, talán most le kellene ülnöd. Nem? Jól van. A kés markolatán csak egyetlen személy jól kivehető, tiszta ujjnyomai vannak. Ez a személy pedig nem más, mint az áldozat, Elisa Brown.

– Ezt gyanítottuk mi is – vette át a szót Parker, mivel Stewart meg sem bírt szólalni. – Az imént beszéltem egy írásszakértővel, aki összevetette az üzenetet Elisa kézírásával. Az eredmény? Minden kétséget kizáróan a lány írta a bibliai idézetet.

– Te magasságos! – hörrent a hadnagy. – Ez azt jelenti, amire gondolok?

– Pontosan – biccentett enyhe aggodalommal az arcán az ügynök. – A lány már halott volt, amikor összevagdalta magát, és akkor is, amikor üzenet hagyott hátra írásban. Maga szerint mi mozgatta a testét? Egy háborgó szellemre tippel?

3.

Ugyanebben az időben a város másik sarkában Vanessa Glaser éppen hazaért munkából. Hullafáradtnak érezte magát, ugyanis kemény műszak állt mögötte. A húszéves lány pornósztárnéként kereste a kenyerét, és fiatal kora ellenére befutott sztárnak számított. Ezen a munkanapon is oly rengeteg orgazmust kellett végigélveznie és eljátszania, amennyi még a leginkább kéjvágyó nőknek is kimerítő feladat.

Ledobta a kabátját és a pulóverét, majd élénk fejkörzést végzett, hogy frissítse a vérkeringését. Benézve a hűtőbe elégedetten állapította meg, hogy emlékei nem csálnak, megfelelő készletet halmozott fel az emberi fogyasztásra még éppen alkalmas félkész ételekből. Vanessa szerencsés alkattal bírt, nyugodtan tömhetette magába a táplálóbnnál táplálóbb vacakokat, teste nem vett tudomást ezekről. Gyönyörű volt és kívánatos.

Hazafelé még azt tervezte, hogy először lezuhanyozik, ám inkább úgy döntött, hogy főz egy teát. Felhagyott a vetkőzéssel, csupán egy félig kigombolt könnyű blúz és egy leheletnyi bugyi maradt rajta. A csapnál vizet eresztett a kannába, és a tűzhelyre akarta tenni. Ebben a pillanatban olyan érzése támadt, mintha figyelné valaki.

Felállt a szőr a gerincén, és ijedten sarkon fordult. Természetesen nem volt senki mögötte, a lakásban csak ő tartózkodott. Jelenleg egyedül élt, a legutóbbi kapcsolatát két hónapja rúgta ki, mivel a férfi le akarta beszélni a pornózásról. Nagyon sóhajtott, és betudta a fura érzést a fáradtságnak.

Alágyújtott a víznek, elővette a csészét és a teafüvet. Ekkor úgy érezte, mintha valaki rálehel volna a tarkójára. Kiperdült a kezéből a teásdoboz, a filterek szanaszét peregtek. Vanessa egész testét libabőr lepte el, hiszen a megtapasztalt lehelet jéghideg volt, mintha maga a halál sóhajtott volna szőke hajzuhataga alá.

A lány a tarkójához kapott, de nem talált ott semmit. Viszont megszedült. Megtámaszkodott a konyhapulton, és arra gondolt, hogy feltehetően túlhajszolta magát. Egyszerre három filmet forgatnak, nem is tudná felsorolni, hogy az elmúlt héten hány férfival és nővel kellett élvezetet okozni egymásnak. Lassítania kellene, élvezni az életet, de nem teheti. Mielőbb saját lakást akar, majd később villát, gazdagságot. Szépen gyűlt a pénze, és jó esély mutatkozott arra, hogy rövidesen valóra válik gyerekkori álma: a saját lakás egy elegáns környéken.

A következő pillanatban hangok hagyták el a száját, anélkül, hogy akarta volna. Két szót ismételtetett, mint valami varázsigét.

Ne paráználkodj!

Vanessa iszonyatosan megrémült. Sürgősen pihennie kell! Ilyen állapotban képtelen dolgozni, füstbe mennek a szép tervei. Megissza a teát, és szépen lefekszik. Alszik reggelig, mint a bunda.

Ne paráználkodj!

Szentséges Úristen, miért mondogatja ezt éppen ő? A víz közben rotyogni kezdett a kannában. Vanessa ellenben azt érezte, hogy fázik. Rápillantott a falióra alatti hőmérőre, ami kerekén huszonnégy fokot mutatott.

Ijedten gondolt arra, hogy képtelenség, hogy ennyire fázzon, hacsak nem tört ki rajta valami súlyos betegség. Valósággal odavonszolta magát a tűzhelyhez, és kikapcsolta a gázt. Ez az apró cselekvéssor olyan energiákat igényelt, mintha megmászott volna egy hegyet. Megint megszédült.

Ne paráználkodj!

Nem kérdés, hogy beteg vagyok, gondolta. Nagyon beteg. A gyomra iszonyú görcsbe rándult. Vanessa előregörnyedt, és ha nem kapja el az étkezőasztal melletti szék karfáját, elvágódik. Már nem beszélt, csak kapkodta a levegőt.

A lakásból eltűnt a meleg és vele együtt a levegő. A lány fuldokolva elbotladozott a hálószobáig, közben leverte, ami a keze ügyébe került. Nem tudta koordinálni a mozgását. Eközben a hólyagja is felmondta a szolgálatot. Érezte végigfolyni a vizeletet a combján.

Sípoló tüdővel elkapta az ajtófélfát. Megpróbált erőt meríteni, hogy eljusson az ágyig, és pihenhessen végre.

*

Stewart villogó szemmel nézett a két ügynökre és Madisonra.

– Na, itt álljunk meg egy szóra! – kiáltotta harciasan. – Azt akarják bemesélni nekem, hogy miután Mayer szelleme egészen egyedi módon kiszorította az életet Elisa Brownból, arra vette rá az áldozatot, hogy önkézevel csúfítsa el a saját testét, majd tanmese-szerű sorokat vessen papírra?

– A levelet akár előtte is megíráthatta vele, de kétségtelen tény, hogy a kérés már a lány halála után következett be. Máskülönbén a lakás vérben úszott volna – vetette közbe az eddig hallgató halottkém.

– Megmutassam a szolgálati lapomat, hogy elhiggyék, nem vagyok már taknyos kölyök? – firtatta a hadnagy, és érezte, hogy a vérnyomása jóval túlhaladta a még elfogadható felső határértéket.

– Félre ne értsen! – Damon Parker kezével nyugtató mozdulatot tett. – Mi nem azt mondjuk, hogy Klaus Mayer szelleme a tettes. Mi csupán arra hívjuk fel a figyelmet, hogy a nyomok erre is utalhatnak. Tud más magyarázatot adni arra, hogy a késen a lány tiszta ujjnyomai vannak, és hogy a levelet is saját kezűleg írta?

– Tudok! – mordult Stewart. – A gyilkos elvihette az eredeti gyilkos kést magával, hogy aztán egy hasonló szerszámot összemázzon vérrel a lány készletéből. A levél? Nos, könnyen lehet, hogy éppen a gyilkos késsel kényszerítette annak megírására Elisát, mondjuk azt ígérve neki, hogy ha ezt megteszi, akkor nem bántja.

– Logikus – biccentett Madison, és a lelke mélyén arra vágyott, bárcsak igaza lenne a főnökének.

– Persze, hogy logikus – értett egyet Mellrow ügynök. – Akkor mindenképpen logikus, ha a mi hús-vér gyilkosunk képes lenne úgy ölni, hogy az áldozat belső szerveit a bőr sérülése nélkül összehúzza. Hadnagy, találkozott már ilyen képességekkel bíró elkövetővel?

– A büdös francba! – csapott az asztalra Stewart. – Tudják, mi a legnagyobb baj? Az, hogy igazuk van, a szentségit!

– Mi ennek egyáltalán nem örülünk – közölte Parker ügynök.

– Most gondoljanak bele! – fortyogott tovább a hadnagy. – Ha tényleg egy vérszomjas szellem áll az ügy mögött, akkor olyan nagy gondban vagyunk, mint soha ezelőtt. Mert kérdelem én, mi módon lehet letartóztatni egy gyilkos szellemet? Ha feltételezzük is, hogy Mayer tiszteletes asztrálteste a tettes, hol keressük, hogy bilincset kattintsunk a csuklójára? És egyáltalán, van a szellemeknek csuklója? Megfoghatatlan gyilkossal van dolgunk, aki annyit öl, amennyit csak akar. Ha úgy látja jónak, kiírhatja az egész erkölcsstelen emberiséget. Ideje van, képessége van... Mi kell még? Mit javasolnak? Állítsunk hadrendbe egy szellem-rendőrséget? Elhunyt kollégáink szellemeit idézzük meg, hogy adjunk nekik egy utolsó utáni feladatot? Mit csináljunk, az isten szerelmére?

– A helyzet valóban rossz – állapította meg kinézetéhez illő higgadtsággal Parker. – Úgy gondolom azonban, hogy van még egy olyan lehetőség, amikor az evilági nyomozati eljárások is sikerre vezethetnek.

– Kíváncsivá tett – ült le újra a hadnagy kissé lehiggadva.

– Vannak olyan esetek, nem csak gyilkosságokra gondolok természetesen, amelyek megmagyarázhatatlanok a hivatalos tudomány jelenlegi ismeretei szerint – vette át a szót Jill Mellrow. – Gondolhatják, hogy ezeket az FBI igyekszik szigorúan bizalmasan kezelni. Ezek az ügyek lezáratlanok maradnak, addig mindenképpen, míg új információ nem jut a birtokunkba. Többször előfordult már, hogy a CIA vagy az NSA szállított később olyan tudást, amelynek a segítségével megoldhatók lettek egyes ügyek. Bizony, a mostanihoz hasonló, hihetetlen esetek is végződtek már teljeskörű megoldással. Ami a lényeg, bármennyire is túlviláginak látszik a mi gyilkosunk, könnyen lehet, hogy nagyon is evilági, csak a módszerei térnek el földhözragadtabb kollégáitól.

– Ne csigázzon tovább, a jóisten áldja meg! – könyörgött kezeit összetéve Stewart. – Ki lehet képes ilyesmire?

*

Vanessa Glaser úgy érezte magát, mintha éppen átmenne rajta egy úthenger. Az élménynek összevetési alapja ugyan nem volt, ám a jelekből egyszerűen nem tudott más hasonlatot alkotni.

Izmai feszültek, mintha középkori inkvizítorok ügködtek volna rajta. Csontjai

meg-megroppantak, tüdejéből kiszorult a levegő, szíve kalapálni próbált, de akárha egy vasmarok szorította volna össze, úgy kínlódott.

A lány még tudatánál volt, de hallucinációi támadtak. Azt látta, hogy izzó szemű ördögök állnak körülötte. Testüket fekete szőr borította, patáik ütemesen koppantak a parkettán, mintegy biztatva őt a szenvedésre. Mormogó hangjuk olyképp hatott, mint középkori szerzetesek nagyobb csoportjának gregorián stílusú imája a csuha alól. Ágya helyén egy hatalmas üst állt, benne valami gusztustalan lé fortyogott, ami bűdös volt, mint egy rakás régóta oszló tetem, mégis hívogatta. A kondér alatt lobo-
gó tűz a sarkvidék hidegét árasztotta.

Vanessa hirtelen mégis úgy érezte, testét forró lángok érték el. Letépte magáról maradék ruháit, és botorkált a végzete felé. A hideg tűz immár belülről mardosta, és az ördögök csak vigyorogtak, egyre szélesebben.

Ekkor döbbsent rá, hogy kést fog a kezében. Fogalma sem volt arról, hogyan került hozzá a veszélyes szerszám, szerette volna hinni, hogy csak odaképzeli, ahogy az ördögöket, a fagyasztó lángokat, mindent, amit átélni vélt.

Az egyik ördög odalépett hozzá, és egy krétát nyomott a kezébe. Már nem is csodálkozott a dolgon. Írni kezdett az üst falára vele, bár sejtelve sem volt róla, hogy mit. Már egyáltalán nem kapott levegőt, csontjai egymás után roppantak össze.

Elzuhant a hálószoza közepén, s mire földet ért, már nem látott semmit. Sem a lángokat, sem az ördögöket, semmit. Halott volt.

A férfi elégedetten mosolyogva nézte végig a haláltusát az ajtóból. Odalépett a vérző test mellé, megszemlélte a lány magán ejtett sebeit és olyannyira tetszett neki a látvány, hogy elégedetten füttyentett egyet. Vetett egy pillantást az ágyon heverő levélkére, egyeztetette a szöveget, ez is stimmelt.

– Köszönöm, Uram, hogy képes vagyok erre! – mormogta az ég felé sandítva.
– Olyanná varázsolom világodat, amilyennek teremtetted. Tiszta lesz.

Gumikesztyűjével óvatosan megfogta a kés pengéjét a két szélénél, és távozott a lakásból. Útja a tetőre vezetett.

Sietnie kellett, hiszen újabb áldozat várt rá.

4.

– Ismerünk három olyan embert, aki elméletileg képes lehet ilyen módon gyilkolni – mondta Parker, és megfontolt tekintetét az idegességében az ujjait ropogtató Stewartra vetette.

– Pillanatnyilag ők a potenciális gyanúsítottak, természetesen Mayer tiszteletes szellemén kívül – tette hozzá egy félmosoly kíséretében kolléganője.

A hadnagy elengedett egy keserű grimaszt, és legyintett, jelezve ezzel, hogy most nincs az ilyen humorra hangolva.

– Az első ilyen férfi Boris Gudelov – folytatta Parker. – Gudelov a KGB egyik csodafegyvere volt még anno, a hidegháború éveiben. Tudvalevő, hogy a szovjet titkosszolgálat minden eszközt megragadott arra, hogy kárt tegyen a demokratikus országok rendjében. Gudelov valahonnan Szibériából származik, ha információink nem csalnak, akkor nem túl messze született a Tunguzka-meteor becsapódási helyétől. A titokzatos jelenség úgy látszik, komoly kihatással lett az évtizedekkel később született kis Boris életére. Az a legkevesebb, hogy a fémtárgyak úgy ragadtak a testére, mintha enyvezve lettek volna. Kiváló telepatikus képességekkel rendelkezett, de nem ez volt benne a legkülönlegesebb. Birtokában volt egy nagyon ritka képességnek is, képes volt befolyásolni más emberek gondolatait. A hősi időkben több gondunk is származott Gudelov áldásos ténykedéséből. Ügynökeink sorát buktatta le azzal, hogy rávette őket, leplezzék le magukat. Azok a szerencsétlenek úgy beszéltek, mintha éppen azért küldték volna oda őket, hogy beszámoljanak a CIA legfrissebb állapotáról, terveiről. Gudelov lehallgatta az embereink eszmecseréit, rendre megelőzte őket és meghiúsította az akciókat. Az egészben az a legviccesebb, hogy fényes karrierjének egy nevetséges dolog vetett véget. Fiatal felesége kikezdett a főnökével. Amikor Gudelov képességei folytán elég hamar kiszimatolta a dolgot, rettentő botrányt csapott. A főnöke többre tartotta a tekintélyt, mint a kommunizmus végső győzelmét, ezért száműzte a zsenit egyenesen Szibériába. A kényszermunka-táborból persze megszökött, akárhogy is vigyáztak rá, és át akart állni a mi oldalunkra. Jelentkezett a CIA-nál, de az ottani fejesek félték a képességeitől. Inkább nem tartottak rá igényt, nehogy behúzza őket a csőbe. Ekkor tűnt el a szemünk elől, és ez nem mostanában volt. Boris Gudelov, akárhol is él a világon, jól titkolja rendkívüli képességeit, nem kelt feltűnést. Elméletileg lehet ő is az emberünk, hiszen csinos feleségének hűtlensége végzetes haragra gerjeszthette a könnyebb vérű nők iránt, parafenomén képességeivel pedig képes lehet Mayer másolójaként működni.

– Jézusom! – nyögött fel Stewart. – Már most félek a két másik pasastól.

– Van rá oka – folytatta a beszámolót Mellrow ügynök. – Herbert Regis szintén szóba jöhet elkövetőként, őt ugyanabban az időszakban a CIA tanulmányozta. A férfit egészen kisgyermekkorától afféle csodabogárnak tartották, de a szolgálatok

csak felnőttként találtak rá, ami a rendszer ismeretében több, mint meglepő. Tudott levitálni, tehát lebegni néhány centire a talajtól. Telekinetikus energiákkal is rendelkezett, vagyis pusztán gondolati erejével megmozdított viszonylag súlyos tárgyakat. Tíz méter távolságból, háromszobányira a kérdéses helytől lelökött egy, az asztal közepére állított többkilós vázát. Mondanom sem kell, eléggé jó telepatikus képességekkel is rendelkezett. A tréning azonban, amivel a titkosszolgálat fel akarta készíteni a küldetésekre, zavart idézett elő az elméjében. Egyre labilisabbá vált az idegrendszere, megbízhatósága rohamosan csökkent, a képességei viszont erősödni kezdtek. Volt akkoriban egy barátnője, akiből támasz lehetett volna a számára. Sajnos azonban a lány szeretett jól élni és szeretett szexuális életet élni, hogy finom legyen. Az lett a vége, hogy otthagyta az egyre infantilisabb Regist, akinek ez végképp betette a kaput. Összeomlott, és gyorsan megtért. Isten lett az egyetlen, akivel szóba állt, és őt tekintette az egyetlennek, aki követeléssel, kéréssel élhet felé. Az utolsó stádiumban Herbert Regis pazar eredményeket produkált, de aztán nem volt hajlandó tovább együttműködni. A cég meg akarta ölni, hogy ne hasznosíthassa zseniális képességeit, de ő, mint jó parafenomén, ezt megneszelte és lelépett. Évek óta keresik a legjobb embereik, meg a mieink is, de gyakorlatilag reménytelen a helyzetünk. Nos, az ő mélyen gyökerező vallásossága, valamint csalódottsága a női nemből megteremtik annak az alapját, hogy rá is gyanakodjunk.

– A harmadik tippünk Kiki Gonzalez – vette vissza a szót Damon Parker. – Ő egy mexikói származású farmer, aki azt állította, hogy eltérítették az ufók, felvitték az űrhajóra, spermát vettek tőle és a többi. A legtöbben kinevették, ahogy kinevetik azokat, akik hasonló dolgokkal állnak elő. Ő azonban nem hagyta magát, megalakította a Mennyek Harcosai nevű szektát, ami egészen elképesztően zavaros ideológiát vallott. Mondanom sem kell persze, a szekta már nem odaát, hanem itt, az Államokban alakult meg. Közelebbről Arizonában. Gonzalez hívei átestek különféle hátborzongató beavatási szertartásokon, aminek köszönhetően állítólag kapcsolatba kerültek a holtakkal. Tulajdonképpen nem sok vizet zavartak volna, ha nincs egy csúnya ügy. Két fiatal, egy fiú és egy lány megcsömörlött az egésztől és faképnél hagyta őket. Ez főbenjáró bűnnek számított Gonzaleznél, és bosszút esküdött. A szökést követő hatodik napon a fiatal pár öngyilkosságot követett el, mégpedig úgy, hogy magukra nyitották a gázt és szépen megfulladtak. Búcsúlevelükben azt írták, Kiki Gonzalez büntetése ez, aki nem engedheti meg, hogy otthagyják az emberei. Ők nem tehetnek semmit, ez a sorsuk. A zsaruk persze ráugrottak a szektavezérre, és azzal gyanúsították, hogy valójában ő ölte meg a két fiatal, csak úgy állította be, mintha öngyilkosság lenne. Arról a tényről igyekeztek nem tudomást venni, hogy Gonzaleznek gyakorlatilag betonbiztos alibije van, mivel az elkövetés időpontjában mintegy másfélezer mérfölddel távolabb tartózkodott. Az esküdtek elfogadták az ügyész érvelését, hogy ebben az esetben Gonzalez a felbujtó volt. Az a logikai baki senkinek nem szúrt szemet, hogy a szektafőnök felbujtása alighanem csak paranor-

mális úton történhetett meg, ez meg jelen pillanatban nem büntethető. Csak hogy egyetlen példát mondjak ennek az elvnek a képtelenségére, én azt gondolom, hogy a szomszédom igazán felköthetné már magát. Aztán amikor én mondjuk nyaralok a tengerparton és erről ábrándozom, ő fogja magát, belátva az ellenem elkövetett galádságait, egyszerűen öngyilkos lesz. Ez alapján engem valószínűleg nem is sitteltek volna le, az emberünket azonban igen. Gonzalez szellemi állapota a tárgyalássorozat alatt gyorsan romlott, a végére szinte teljesen bedilizett, ezért börtön helyett egy szigorúan őrzött gyógyintézetbe zárták. Na, onnan szökött meg rejtélyes módon mintegy fél évvel ezelőtt. A vizsgálatot éppen mi vezettük Jill-lel. Akár hiszik, akár nem, a pasas csak úgy tűnhetett el onnan, ha teleportálta magát. Ha elpárolgott vagy köddé vált... Nos, Kiki Gonzalez is lehet a mi emberünk, hiszen fogalmunk sincs, hogy ebben a pillanatban hol lehet, mit csinál, milyen állapotban van és mire képes.

– Ez jó! – csettintett kétségbeesetten Stewart hadnagy. – Tudnak három olyan emberről, aki képes lehetett elkövetni ezt a gyilkosságot akár Mayer tiszteletes szelleme helyett is, de vajon hány olyan emberről nem is tudnak, aki ugyancsak megtehetette ezt a szörnyűséget?

A két ügynök, mintha csak sokat gyakorolta volna, egyszerre tárat szét a karját.

– Jó kérdés – állapította meg Parker. A jelenlegi helyzetben nem tehetjük meg, hogy ismeretlen gyanúsítottakkal foglalkozzunk. Van elég dolgunk azokkal is, akiket ismerünk.

– Rendben van – értett egyet a hadnagy. – Van tippjük, hogy derítjük ki, melyikük a hunyó? Feltéve, ha közöttük van.

– Csak egy módon lehetséges – mondta Mellrow. – Ha csapdába csaljuk.

– Ez jó módszer, ami sokszor be is jön – vélte Stewart. – Ebben az esetben azonban nem látom a módját annak, hogy megfelelő csalit mutassunk fel. Világunkban számtalan olyan nő él, aki nem felel meg a gyilkos beteges értékrendjének. Mivel lehetne elérni, hogy biztosan a csalira menjen rá, és ne más áldozatra?

– Nyilván egy olyan valakire van szükség, aki egészen kirívó tettet követ el – engedett meg magának egy félmosolyt Parker ügynök, először a beszélgetés során. – Mit szólna egy olyan nőhöz, aki hivatására nézve lelkész, viszont kiderül róla, hogy nyájából több férfival is intim kapcsolatban áll? Ráadásul ez a szemérmetlen nőszemély korábban pornóvideókban is szerepet vállalt, ahol nem csak emberekkel, hanem állatokkal is együtt volt. Ez elég durva?

– Durvának durva – értett egyet Stewart. – Van esély rá, hogy indulatba hozza a mi emberünket is. Azonban adja magát a kérdés, hogyan hívjuk fel rá a figyelmét?

– A következő napokban több csatorna is vezető hírként fogja tálni a hírt, tele lesz vele az internet és persze számos újság is a címlapon fog beszámolni róla. Ennek az üzenetnek át kell mennie!

– Ha megsegít bennünket az Úr, átmegy – bólintott a hadnagy, akiből a helyzet előcsalogatta a mélybe visszahúzódott istenhitet. – De ki lehet alkalmas a csali nagyon veszélyes szerepére?

Parker ügynök nem mondott semmit, csak jelentőségteljesen a kolléganőjére nézett. Jill Mellrow lesütötte a szemét, arcizmai megfeszültek és idegesen babráltni kezdte a kosztümjének alját. Jól láthatóan nem repesett az örömtől, hogy eljátszhatja a bővérű istenszolga szerepét.

Stewart, Madison és Hunter leplezetlen kíváncsisággal bámulták a szépséges ügynököt, arcukról könnyen leolvasható volt, hogy hisznek ugyan a színészi képességeiben, de rettenetesen féltik is az akciótól.

– Nem is olyan rossz ötlet – dörögte az eddig csendben lévő Madison.

Stewart hadnagy egyetértően bólintott, majd egy nagy sóhajjal az égre emelve a tekintetét, fohászt mondott:

– Az Úr legyen irgalmas hozzánk!

*

Másnap délben a híradó végeztével a férfi döbbenetesen kapcsolta ki a tévét. A látottak felkavarták. Egy asszony, aki isten igéjét hirdeti, hogyan élhet ilyen parázna életet?! Rövid töprengést követően eldöntötte, hogy módosít az eredeti tervén. Az arra a napra kinézett sztriptúztáncosnő várhat még egy kicsit, a fontossági sorrendben elé került a szép arcú, de sátáni lelkű nő.

A férfi gyorsan megebédelt, majd a szokásos imádkozás után azonnal hozzálátott, hogy feltérképezze leendő áldozatát. Meg kell tudnia, hol találja ezt a szégyentelen teremtet. A feladat nem látszott nagyon bonyolultnak, csak el kell mennie abba a templomba, amiről a hírekben beszéltek. Ott majd megkérdezi a hívektől, hol keresse az ördögi nőt.

Már érezte a vérében a pezsgést, ami mindig elfogta az igazságosztás előtt. Az Úr fáradhatatlan küldötteként hitte, hogy majd ő elhozza erre a lelki sötétségben vergődő világra a fényt, hogy legyen végre világosság...

5.

Stewart hadnagy idegesen nézett az órájára. Az elmúlt öt percben immáron tizedszer. Madison egy óriási hamburgert majszolt a templomtól mintegy ötven méterre álló furgonban.

– Nyugi, főnök! – mondta teli szájjal a fekete óriás, majd méretes nyelvével begyűjtötte a szája szélére rakódott majonézt.

– Mitől legyek nyugodt, he? – mordult rá idegesen a hadnagy, de tekintetét nem vette le a templomról.

– Még csak az első nap délutánján járunk. Mellrow ügynök körül csak zsaruk meg ügynökök vannak. Zsaruk alakítják a híveket, zsaruk játsszák a papokat. Szerintem már a falra festett freskókon is zsaruk vannak. Ha jön az a pasas, csak feltűnik valakinek.

– Ha jön egyáltalán – sóhajtotta Stewart. – Nem is tudom, idejön-e egyáltalán? Jill ál-háza könnyen lenyomozható, lehet, hogy eleve odamegy.

– De hát ott is egy kisebb hadsereg őrködik fűcsomónak meg kerítésdeszkának álcázva!

– Ez így igaz, barátom! – bólintott az ablaküvegnek a hadnagy. – De mint tudjuk, ez a pasas távvezérelve öl. Talán nem is szükséges találkoznia a kiszemelt nővel. Ha ez így van, őrizheti a házat meg a templomot a világ összes kommandósa, Jill életét az nem menti meg.

– A fene tudja... – tűnődött Madison az utolsó falat lenyelését követő böffetés után. – Én azért arra tennék, hogy valamilyen kapcsolatban kell állnia velem, hogy ennyire hatni tudjon a tudatára.

– Legyen igazad! – Stewart összébb húzta magán a kabátját, hűvös, nyirkos volt a február. – Mindenesetre addig innen nem mozdulok, amíg el nem kaptuk a pasas tökeit!

– Napokig akár?

– Ha kell, hetekig is! Mérhetetlenül be tudok rágni az ilyen seggfejekre, akik igazságosztónak képzelik magukat és az Úr nevében cselekszenek! Láttad annak a másik lánynak a testét? Csak annyit vétkezett, hogy pornósztár volt. A politikusok meg vidáman élhetik büntelen életüket...

– Ja! – biccentett Madison, majd nagyot kortyolt a kólájából. – Ha valóban a három jómadár közül van a tettes, akkor is nagyon nehéz lesz fülön csípni, ha meg valami új eresztés... Nos, akkor én nem aludnék nyugodtan a kicsit is lazább erkölcsű nők helyében.

– El kell jönnie ide! – szuggerálta Stewart az ismeretlen gyilkost.

– El hát! Csak ha már idejön, akkor mihamarabb tegye!

Végszóra cseperegni kezdett az eső, menthetetlenül szomorúvá változtatva a szürkeületbe hajló délutánt.

A férfi a templommal szemközti cukrászdában üldögélt, és fagyaltot kanalazott. A nagy üveglakokon apró, hideg vízcseppek tucatjai gurultak lefelé. Ahogy elhajtott egy-egy autó az épület előtt, lámpájuk fénye végigtáncolt az eső csillogó cseppein, olyanná festve azokat, mintha nyugalmat nem lelő lelkek lennének. Nem csak ettől volt valami furcsa a környékben.

A gyilkos éppen ezért nem is ment be a templomba, mint ahogy azt eltervezte. Gerincén felállt a szőr, a gyomrában furcsa émelygést érzett, ahogy közeledett a helyhez. Első gondolata az volt, hogy lám, milyen intenzíven érződik a bűn a bűnös környékén.

De aztán az óvatossága felülkerekedett vallásos hevületén. Valami azt súgta neki, hogy csapdába csalják. De vajon ki? Hamisak lettek volna a hírek a parázna papnőről? Azt összes csatorna és a sok újság, mind-mind lépre akarná csalni őt? A zsaruk keze lenne a dologban?

Biztosra kellett mennie, ezért úgy döntött, először egy ideig szemmel tartja a környéket. Ideális megfigyelőhelynek látszott a sarki cukrászda, ahonnan jól belátta a környéket. Innen azonnal észlelheti, ha valami gyanús dolog történik. A fagyalt finom, a vendégek csendesek.

– Parancsol még valamit? – kérdezte a mellette megálló felszolgáló.

A férfi elégedetten látta, hogy a lány eléggé csúnyácska, és egyáltalán nem úgy fest, mint egy léha fiatal.

– Azt hiszem, kérek még egy nagy kólát és egy kávé – mosolygott rá a gyilkos.

– Máris hozom! – mondta a lány, akinek a mellén kis kitűző hirdette, Evelyn a neve.

– Csak egy pillanatra még, Evelyn!

– Igen?

– Ismeri azt a nőt? – kérdezte a férfi, fejével a templom felé intve.

Evelyn tanácstalanul állt a jobb lábáról a balra, majd fordítva. Nem értette, mit kérdeznek tőle.

– Milyen nőt?

– Akiről a tévében beszéltek, a papnőt.

– Nem hiszem. Nem járok templomba.

A férfi hirtelen már nem is tartotta szimpatikusnak a kevésbé mutatós lányt.

– Állítólag pornófilmekben szerepelt és összebújt a hívekkel – magyarázta felháborodva a gyilkos, és még most is, ahogy beszélt róla, érezte hatalmasodni a gyűlöletét.

Evelyn vállat vont.

– Sajnálom, uram, de nem tudok semmit az ügyről. Hozhatom a kólát és a kávé?

A férfi alig leplezett elégedetlenséggel bólintott. Bizony-bizony, az embereket hidegen hagyják ezek az undorító erkölcstelenségek. A fertő, amiben élünk, lassan mindent megmérgez. Ha valaki méltatlan az Úr szeretetére, az immár nem zavar másokat. Bezzeg régen! A férfi mosolyogva idézte fel, amit az inkvizícióról olvasott. Még most is gyönyörűséggel töltötték el a megkínzott, majd máglyahalálra ítélt borszorkányokról szóló történetek.

Milyen fantasztikus érzés segíteni a világ megtisztításában! Halála után talán ott fog ülni az Úr jobbján, hálából a szolgálataiért. Most sajnálta csak igazán, hogy csodálatos képessége, amellyel esetenként uralni tudta mások akaratát, nem volt olyképpen használható, mint például a kézügyesség, bármikor és bármennyire. Ha így lett volna, sokkal gyorsabb tempóban tehetett volna eleget a küldetésének. Így attól tartott, nem élheti meg azt a percet, amikor a világ végre olyan lesz, amilyennek lennie kell.

Sajnos ahhoz, hogy átvehesse az irányítást valaki pszichéje felett, ismernie kellett őt, még ha nem is jól vagy éppen közletről. Így aztán szüksége volt arra, hogy beszélhessen a nővel, hogy megérinthesse. Ha ezt eléri, akkor viszonylagos közelségből ráveheti bármire.

Hogyan ismerkedhetne össze vele?

Ha bemegy a templomba, ott valami rossz is történhet vele. Mondjuk, zsaruk védik a szajhát, aki lehet, hogy nem is szajha. Számára mindenesetre lényegében egyre ment a dolog. Ha valóban olyan a nő, mint amilyenek mondják, akkor egyértelmű a helyzet. Ha pedig csak egy ócska csali, akkor azért érdemli meg a büntetését.

Végezni fog vele még ma. Nem lazálhat, nem húzhatja az időt. Rengeteg dolga van még, és nem okozhat csalódást a példaképének, a nagy Klaus Mayernek sem, aki talán egy báránnyelű szélén ülve, a lábát lógatva gyönyörködik az ő ügybuzgalmában.

Megérkezett a kávéja és a kólája, előbbi forró és keserű, utóbbi jéghideg és édes volt. Elégedetten kortyolta el mindkettőt, közben lelkében egyre erősödött a tettvágy.

*

– Azt hiszem, indulnod kellene – nézett az órájára Parker ügynök.

– Tudom – biccentett Jill Mellrow odabenn, a templomban.

– Izgulsz?

– Miért, nem kellene?

– Nagyjából itt az idő, hogy hazamenj a munkából. Természetesen kell viselkedned. Lehetsz ideges, hiszen te most egy média által meghurcolt nő vagy. Hazamész, hogy megpróbálj kikapcsolódni.

– Tudom, hogy jó a szerepem, azt is tudom, hogy minden lépésemet zsaruk vi-

gyázzák – sorolta az ügynöknő, ám falfehér arca arról árulkodott, mégsem érzi tökéletes biztonságban magát.

– Így van – mosolyodott el bátorítólag Parker. Elkapjuk a pasast, nyugodt lehetsz! Ha nem jött ide a templomhoz, akkor rövidesen feltűnik a házad körül. A híred tettekre sarkallja.

– Oké, Damon, kiválóan felkészítettél pszichológiailag. Azt hiszem, szívesen kipróbálnám inkább a sziklamászást vagy a vadvízi evezést a hülye csalizás helyett.

Parker megszorította a nő vállát és mélyen a szemébe nézett.

– Ha túl vagyunk az ügyön, vendégem vagy egy vacsorára.

– Mmm! Ez aztán igazán csábító ajánlat! – Jill igyekezett lazaságot tettetni. – Akkor most megyek, és gyorsan tökön ragadom a szatírt, hogy még ma beválthasd az ígéreted.

A csinos ügynöknő ezután fogta magát, és a kabátot felkapva kilépett az utcára. Tudta, hogy legalább tucatnyi szempár követi a mozgását, köztük talán ott van a gyilkosé is. A hideg eső az arcába csapott, ő meggyorsította a lépteit, és célba vette a templom melletti kis parkolóban várakozó egérszürke Mazdáját.

Idegesen körülpillantott, miközben nyitotta az ajtót, és attól tartott, lesz valaki a kocsiban. Valaki, aki azért van ott, hogy megölje, de természetesen a jármű üres volt. Jill ráadta a gyújtást, majd komótos tempóban kifordult a parkolóból. Lehet, hogy a mai napon még semmi sem történik?

Amikor elgurult a sarki cukrászda előtt, akkor látta meg a férfit, aki kilépett az ajtón. Jill majdnem felsikoltott, nem kis önuralom kellett hozzá, hogy ne térjen le az útról. Még így is tartott tőle, hogy elárulta magát. Pedig nem, a férfi tekintetén nem látszott, hogy kiszúrta, felismerte őt. Egyszerűen csak a prédát látta benne, a büntetésre váró nőt. Mindenesetre Jill Mellrow immár egészen bizonyos volt benne, hogy nem lesz unalmas az estéje.

A férfi ugyanis nem más volt, mint a gyilkos.

Jill tenyere izzadni kezdett, a kormány állandóan kicsúszott a kezéből. A gerincén vadul ágaskodott a szőr, rettegés kerítette hatalmába. Valójában sohasem szerette az akciókat, ám ha tudta, hogy nagyjából mivel kell szembenéznie, képes volt kezelni a helyzetet.

Most azonban olyan ellenségre akadt, aki ismerős volt és mégis ismeretlen. Attól rettegett, hogy máris hatalmába kerítette az érzékelhetetlen, éteri kapcsolatot. Talán már pontosan azt csinálja, amit a gyilkosa szeretne. Bábu már, akinek minden lépése galádul kitervelt.

Nagyon jól tudta, hogy két jelzés nélküli rendőrautó követi, ám a kollégák szeme nem láthatja a gyilkos gondolatokat. Többet nézett a visszapillantóba, mint előre. Éppen ebből származott a baj.

Az egyik kis keresztutcából egy kék színű Toyota fordult eléje, és bizony hajszálon múlt, hogy neki nem koppant. Jill a fékezéstől lefejelte a kormányt, ettől néhány másodpercre elkábult. Mikor kinyitotta a szemét, megállt benne az ütő.

A cukrászdánál látott férfi állt az ajtajánál és mosolyogva nyúlt a kilincshez. A lány tudta, a gyilkos szándékosan vágott elé. Átvillant az agyán a gondolat, hogy megpróbál a kesztyűtartóba nyúlni, ott tartotta a pisztolyát.

A férfi azonban megelőzte, felrántotta az ajtót, és behajolt rajta. Jill képtelen volt bármit tenni, izmait különös ragacs vonta be. Úgy érezte magát, mint aki álmában sínen fekszik és robog feléje a vonat, de képtelen megmozdulni.

– Jól van, hölgyem? – kérdezte aggodalmas képet vágva a férfi, a szeme ugyanakkor elégedetten nevetett.

– Tessék? – hebegte Jill, aki már a kést várta, vagy a fojtogató kezeket.

– Azt kérdeztem, jól van-e? – érdeklődött újra a férfi, de a kérdés jól láthatóan és hallhatóan hazug volt.

A vadász becserkészte a vadat, eljátszott egy röpke színdarabot, de nem is nagyon akarta titkolni, mennyire örül a helyzetnek.

– Semmi baj – lehelte a lány, és a hideg is kirázta, mert egy pillanatra a gyilkos finoman a nyakához ért.

– Jól van – nyugtázta a férfi, majd még néhány másodpercig mélyen a szemébe nézett, hogy azután gyorsabban távozzon, mint ahogy jött.

Mire Jill felocsúdott, a gyilkos már újra a Toyotában ült, és csikorgó gumikkal elhúzott. Ekkor fékezett Jill szürke Mazdája mellett az egyik kísérő kocsi.

– Mi volt ez? – kérdezte a belőle kiugró zсарu.

– Fogalmam sincs – rázta a fejét a nő, és abban a pillanatban valóban nem tudta mire vélni a különös találkozást.

Stewarték furgonja stoppolt le mellettük. Kiugrott belőle a hadnagy és a mackós mozgású Madison.

- Mit csinált magával? – érdeklődte feldúltan Stewart.
- Csak megkérdezte, hogy jól vagyok-e – idézte fel hitetlenkedve Jill a szurreális pillanatot.
- Mi?
- Igen, megkérdezte, nincs-e bajom. Aztán lágyan megérintette a nyakam, mintha ezzel a finom érintéssel csak arra biztatna, hogy ne aggódjak, nem lesz semmi baj, aztán még a szemembe nézett és gyorsan távozott...
- Ezt nem értem – A hadnagy kétségbeesett tanácsalanságában két marokkal kapaszkodott saját gyérülő hajába.
- Egyáltalán ő volt? – kérdezte Madison.
- Ki?
- Hát a gyilkos! Gudelov? Regis? Gonzalez? Közülük volt valamelyik?
- Igen... Ha minden igaz, akkor igen. Regis volt az. Herbert Regis!
- Aki aggódott a maga egészségéért – kiáltotta mérgesen Stewart hadnagy.
- És aki meg is simogatta – tette hozzá a távolba révedő tekintettel Madison.
- De kedves! – Stewart köpött egyet, aztán hirtelen mozdulatlaná dermedt.
- A szentségit!
- Most mi van? – firtatta Madison rémülten konstatálva főnöke hangulatváltozását.
- Hozzáért, és a szemébe nézett. Kontaktusba került vele. A hadnagyból úgy buggyantak elő a szavak, mint a csőtörés után újrainduló víz a csapból.
- Jill Mellrow felsikoltott. Az ő agyában is végigfutott a gondolatsor. Mégis Stewart mondta ki a következtetést.
- Átvette felette az irányítást! Érintkeznie kell az áldozattal, fel kell vennie a hülámhosszát. Immár nem is kell ott lennie, amikor Jill végez magával!
- A francba! – toppantott mérgesen Madison, majd gyorsan a furgon rádiójához ugrott. – Minden egységnek, figyelem! Egy 99-es kék Toyota Corollát keresünk, benne ül az emberünk! Itt van a közelben.
- El kell kapnunk – suttogta kiszáradt szájjal Jill, és érezte, ahogy izgatott remegés fut végig a testén.
- Megszólalt a mobilja. Parker volt a vonal másik végén.
- Hallottam, mi történt! Megfertőzött?
- Azt hiszem...
- A kurva életbe! Add ide gyorsan Stewartot! – Jill átnyújtotta a telefont. – Idefigyeljen, hadnagy! Most azonnal kötözzék meg a kolléganőmet, de nehogy kiszabaduljon!
- Mit csináljunk? – képedt el a hadnagy.
- Kötözzé már, az istenit! Most azonnal! Szorosra! Ez parancs! – Az ügynök hisztérikusan üvöltött a telefonba.
- A vonal bomlott, Stewart pedig egészen elbizonytalanodott. Mit akar Parker és honnan vesz most kötelet?

– Tessék a telefon – nézett vissza a Mazdába, hogy átnyújtsa a készüléket, de ekkor azt látta, hogy Jill kiugrik a tulsó ajtón, stukkerrel a kezében. – Most mit csinál?

– Hagyjon békén! – Jill tekintete eszelősen villogott, ráfogta a fegyvert a zsarukra, és hátrálni próbált. – Ne mozduljanak! Mindenki ott marad, ahol van!

– Magába meg mi ütött? – hörrent Madison a rádióval a kezében.

A nő azonban nem válaszolt. Fogta rájuk a fegyvert, és egyre csak hátrált.

– Attól tartok, már Regis irányítja – mondta rémülten Stewart. – Szerencsétlen azt teszi, amit parancsolnak neki. Talán végezni akar magával.

– Álljon már meg, az isten szerelmére! – rivallt a lányra az egyre idegesebb Madison, majd mikor látta, hogy reménytelen a kérlelés, beleüvöltött a rádióba.

– Ha meglátjátok azt a szemétláda Regist, haladéktalanul lőjétek szét a seggét!

– És a jogaival mi lesz? – tette fel a költői kérdést a lassan pánikba eső hadnagy.

Nem várt választ, és nem is kapott. Gyorsan ki kellett találni valamit. Jill eközben eléggé tekintélyes távolságba hátrált, leengedte a pisztolyt, sarkon fordult, majd futni kezdett. Nyilvánvalóan olyan helyre akart jutni, ahol kellően rituális öngyilkosságot követhet el.

– Utána, fiúk! – adta ki a jelszót Stewart, és a nő után lódult.

Nehezítette az üldözést, hogy Jill időnként hátralótt. A golyók szerencsére nem találtak, de hátráltatták a zsarukat a futásban.

Ki tudja, meddig tartott volna az üldözőverseny, ha nem fordul be az utcába egy kamion. Vezetője hosszan dudált, észlelvén a feléje igyekvők népes csapatát. Jelzése azonban süket fülekre talált.

De csak elsőre.

Jill látva a közeledő monstrumot, taktikát változtatott. Célba vette a kamiont.

– Úristen! – kiáltotta Stewart, mivel rádöbbsent, hogy a lány neki fog rohanni a soktonnás járműnek.

A következő másodpercek valószínűtlenül megnyúltak. Mintha egy film kockái lassítva peregtek volna. Jött a kamion, és dudált, ahogy bírt. Futott felé a csinos FBI-ügynök, mögötte négy zsaruvá. Mintha végtelenné vált volna a vég.

Jól érzékelhető volt, hogy ha a kamionsofőr a fékre is lép, nem kerülhető el a végzetes ütközés. Stewart hadnagy egyet tehetett.

Előrántotta fegyverét, és futtában célra tartott. Csak egy próbálkozásra volt lehetősége.

Meghúzta a ravaszt. A golyó célt ért, mert a halálba rohanó Jill jobb vádlijába fúródott. A lány az ütéstől és a fájdalomtól megtántorodott, majd hasra zuhant. Mindeközben a kamionos megtette, amit megtehetett, félrerántotta a kormányt, így néhány centivel elkerülte a földre kerülő ügynöknőt.

Stewart nem lassított a futásán, csupán hálát adott az égieknek a szerencséjéért. Tudta, hogy a lövés csak átmenetileg vitte földre a lányt. Öntudatának gyors távozássa a fájdalmat is elfeledteti vele.

Így is lett. A vérző lábú Jill megpróbált feltápászkodni, ám ekkor Stewart hátulról rázuhant. Szerencsére Madison csak másodiknak ért oda, az ő fajsúlyos vetődését talán túl sem élte volna a nő. Hátulról összebilincseltek az érthetetlenül hadaró és kapálózó ügynök kezét, majd a biztonság kedvéért az egyik érkező zsarut a hátára ültették, nehogy szökni próbáljon a halálba.

– Hívjatok mentőt! – kiáltotta a hadnagy, aztán felpattant és futni kezdett az egyik leágazó mellékutca irányába.

Tudta, hogy a gyilkosnak a közelben kell lennie. Nem lehetett messze, ha ilyen hamar magáévá tette a lány akaratát. Jól tippelt.

Kivágódott elé a Toyota, majd megpróbálta elgázolni. A helyzet világos volt. Herbert Regis rádöbbedt, hogy balul sült el az akció, amit az idő rövidege miatt közelebről kellett irányítson, ezért most menekülőre fogta a dolgot.

A hadnagy félrevetődött a fenyegetően közelítő kocsis elöl, majd miután hemperedett egyet, felpattant, és fegyverét ezúttal a távolodó járműre irányította.

Meghúzta a ravaszt egyszer, kétszer, háromszor, négyszer... A hátsó szélvédő szétrobbant. Regis golyót kapott a tarkójába és a hátába is. Azonnal meghalt. Az irányítatlanná vált kocsis leszaladt az útról, egyenesen egy fának. Totálkárosra tört.

– A francba! A büdös francba! – lihegte Stewart görnyedten a térdére támaszkodva. – Na, csak sikerült végre lezárni ezt a Mayer-ügyet...

*

A hírolvasó az ügryhöz illő komor arccal bámult bele a kamerába.

– Langdon rendőrfőnök szerint a ma délutáni rendőrségi akcióban sikerült ártalmatlanná tenni az utóbbi napok rituális gyilkosságainak elkövetőjét. Mr. Langdon nyomatékosan kijelentette, hogy semmilyen alapja nincs azoknak a városban elterjedt pletykáknak, hogy a néhai Klaus Mayernek, a hírhedt sorozatgyilkosnak bármi köze lenne az ügryhöz.

Boris Gudelov felnevetett, és kikapcsolta a tévét. Mosolyogva töltött magának egy újabb pohár vodkát. Egy hajtásra kiitta, aztán végigsimított ősz borostáján.

– A jó öreg Herbie szépen belesétált a csapdába – morogta az orra alatt, és pár másodperc erejéig felelevenítette a Herbert Regisszel kapcsolatos emlékeit. Amikor át akart állni, de a Cég rövid hezitálás után kirúgta, akkor néhány nap alatt volt szerencsájük párszor találkozni. – Mindig is tudtam, hogy amatőr, megérdemelte a sorsát. Hanem ezek a pökhendi szövetségiék nagyon a bögyömben vannak ám! Azt hiszem, itt az ideje letörni egy kicsit a szarvukat. Szerintem tök jó móka lesz kiadni magam Klaus Mayer szellemének...